

Arrest

nr. 147 685 van 12 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 13 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 juli 2011 diende verzoekster een aanvraag in om met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 4 november 2013 besliste verweerder om deze aanvraag ongegrond te verklaren. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt luidt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.07.2011 werd ingediend door :
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat zij gehuwd is met dhr. [V.R.] die een verblijfsrecht heeft in België. Zij hebben een gemeenschappelijk kind dat eveneens een verblijfsrecht heeft. Betrokkene toont echter niet aan waarom dit element een grond tot regularisatie vormt. Het staat betrokkene bovendien vrij de geëigende procedure te volgen.

Betrokkene haalt aan dat zij gescheiden zou worden van haar man en kind en dat dit haar een onredelijk nadeel zou toebrengen, wat een manifeste inbreuk zou vormen op artikel 8 EVRM. Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat, om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie, betrokkene de geëigende procedure dient te volgen en dient te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 10 van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij reeds op datum van 03.05.2011 een dergelijke aanvraag heeft gedaan, doch dat deze werd afgewezen omwille van het feit dat betrokkene niet in het bezit was van een geldig visum. Het artikel 9bis kan echter niet beschouwd worden als een soort vervanging voor het artikel 10 van de wet van 15.12.1980 nadat deze aanvraag werd afgewezen. Het staat betrokkene vrij om de geëigende procedure te volgen. Verder dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde dat haar echtgenoot en kind haar niet kunnen vergezellen naar Congo. Het is aan betrokkene aan te tonen dat zij in haar land van herkomst geen familie- en gezinsleven kan opbouwen. Bovendien dient verwezen te worden naar het arrest dd. 27.05.2009 van de Raad voor Vreemdelingbetwistingen waarin de Raad het volgende stelt: ‘De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.’ Bijgevolg kan dit element niet aanvaard worden als grond tot regularisatie.

Betrokkene haalt aan dat zij sinds 2007 in België is gezien zij geen woonst en familie had in haar land van herkomst. Er dient opgemerkt te worden dat blijkt uit het administratief dossier van betrokkene dat zij wel degelijk nog familie heeft in Congo. Zij maakte bij het interview naar aanleiding van haar huwelijk immers melding van haar vader, haar moeder en haar zus waarmee zij regelmatig contact heeft per telefoon. Hieruit blijkt dat zij wel degelijk familie heeft in haar land van herkomst. Bijgevolg kan dit element niet aanvaard worden als grond tot regularisatie.

Betrokkene haalt verder aan dat zij geen banden meer heeft met haar thuisland. Betrokkene toont dit niet aan. Bovendien blijkt uit het dossier van betrokkene dat zij nog regelmatig contact heeft met haar familie in het buitenland. Ook dient opgemerkt te worden dat betrokkene op 31.05.2011 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend heeft. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijft sindsdien illegaal in België. Er dient te worden opgemerkt dat het betrokkenes persoonlijke keuze is geweest om illegaal in België te verblijven alsook om geen verdere contacten en banden te onderhouden met haar land van herkomst. Bijgevolg kan dit element niet aanvaard worden als grond tot regularisatie.

Betrokkene haalt verder aan dat zij als arme vrouw een extra kwetsbare persoon is. Er bestaat volgens haar dan ook een vergroot risico op foltering, verkrachting of een andere vorm van zowel fysiek als psychisch geweld waar zij het slachtoffer van kan worden indien zij terugkeert naar haar land. Betrokkene verwijst dienaangaande ten overvloede naar de landinformatie betreffende Congo, zoals verstrekt door Vluchtelingenwerk Vlaanderen. Betrokkene staat haar beweringen echter niet met bewijzen. De loutere vermelding dat betrokkene een extra kwetsbare persoon is en dat er een vergroot risico op foltering, verkrachting of andere vorm van zowel fysiek als psychisch geweld bestaat, vormt geen grond tot regularisatie. Wat de verwijzing betreft naar de landinformatie betreffende Congo door

Vluchtelingenwerk Vlaanderen; dit kan niet aanzien worden als een grond tot regularisatie aangezien dit enkel gaat over de algemene toestand in Congo en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven daar in gevaar zou zijn.

Het argument dat zij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar haar land omdat zij daar niemand zou kennen en geen geld zou hebben om zulke reis te bekostigen en daar te verblijven, kan niet aanvaard worden als grond tot regularisatie. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt immers dat zij nog wel degelijk familie heeft in haar land van herkomst waar zij terecht kan. Wat het argument betreft dat zij geen geld zou hebben om de reis en haar verblijf te bekostigen; betrokkene toont dit niet aan. Het is aan betrokkene dit aan te tonen. De loutere vermelding volstaat niet om aanvaard te worden als grond tot regularisatie.

Voorts beweert de advocaat dat van betrokkene niet verwacht kan worden dat zij zich opnieuw elders gaat vestigen precies omdat zij hetzij op een officiële manier, hetzij op een officieuze maar gedoogde manier in België heeft verbleven. Betrokkene heeft reeds een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 31.05.2011. Betrokkene diende vrijwillig gevolg te geven aan dit bevel. Het principe wordt echter gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie zelf de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg dient zij in de eerste plaats alle stappen zelf te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene verklaart al haar belangen in België te hebben, verklaart vlekkeloos Frans te spreken en verschillende lessen Nederlands gevolgd te hebben, verklaart een grote Belgische vriendenkring uitgebouwd te hebben; betrokkene legt attesten Nederlands voor), er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat zij sinds 2007 in België zou verblijven. Betrokkene heeft pas op 03.05.2011 een verblijfsaanvraag ingediend om haar verblijf te wettigen. Zij heeft op 31.05.2011 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend maar heeft hier geen gevolg aan gegeven. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat zij nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van haar eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mevrouw onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

1.3. Op 4 november 2013 besliste verweerder tevens om verzoekster een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Aan mevrouw:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij voert aan dat verzoekster zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, waarbij de gemachtigde van de minister verplicht is om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Aldus zou het gaan om een gebonden bevoegdheid die elke discretionaire appreciatie uitsluit. Een gebeurlijke vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten zou er aldus slechts toe leiden dat de gemachtigde van de minister opnieuw verplicht zal zijn een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekende partij heeft geen belang bij een dergelijke vernietiging.

2.2. De Raad stelt vast dat in casu van een gebonden bevoegdheid waarbij het bestuur geen enkele appreciatiemarge zou hebben, geen sprake is. Vooreerst stelt de Raad vast dat naar luid van artikel 7 van de vreemdelingenwet, de minister of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven, "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag". Reeds op grond hiervan alleen, dient te worden vastgesteld dat de minister of zijn gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit dat er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen. Zo mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948, zie ook RvS 9 maart 2004, nr. 129.004). Verder zal de minister of zijn gemachtigde krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening moeten houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Er kan dan ook niet worden volgehouden dat het de minister aan elke beoordelingsmarge ontbreekt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. De verzoekende partij heeft er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies te weerleggen die tot de bestreden beslissing aanleiding hebben gegeven, ook al betreft het een gebonden bevoegdheid. Bij de beoordeling van de middelen zal in voorkomend geval rekening gehouden moeten worden met het feit dat de bevoegdheid van de verwerende partij een gebonden bevoegdheid was (RvS 29 mei 2009, nr. 193.654) De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In haar eerste middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht. Zij licht het middel als volgt toe:

"Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding.

Verwerende partij schendt door haar beslissing het zorgvuldigheidsprincipe. Dit beginsel houdt o.m. in dat de administratieve overheid de elementen en bewijsstukken die haar voorgelegd worden, behoorlijk dient te onderzoeken, haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en deze dient te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Op 27.05.2013 stuurde verwerende partij een schrijven naar de burgemeester van de Stad Brussel met de mededeling een (nieuwe) woonstcontrole uit te voeren op het adres van verzoekster (stuk 3). Op dat ogenblik was verzoekster juist bevallen van haar zoontje [M.] (° 20.05.2013 te Brussel).

De wijkagent die de woonstcontrole uitvoerde moet de aanwezigheid van een tweede kind in het gezin zeker opgemerkt hebben, te meer daar deze als opdracht had na te gaan of verzoekster nog steeds samenleefde met haar partner, haar minderjarig kind [A.] en eventueel met andere personen.

In de bestreden beslissing dd. 12.12.2013 is er echter nergens sprake van een tweede kind. Enkel dochter [A.] wordt in de bestreden beslissing vermeld, als zijnde het enig kind van verzoekster en de heer [R.].

Als zodanig werd er bij het nemen van voormelde beslissing geen rekening gehouden met de aanwezigheid van het 2e kind van verzoekster en haar echtgenoot [V.R.].

Voormeld kind is thans 6 maanden oud en krijgt nog borstvoeding.

Verzoekster kan onmogelijk het grondgebied verlaten en haar kinderen achterlaten.

Verwerende partij had bij het nemen van haar beslissing dd. 4.11.2013 met voorgaande situatie rekening dienen te houden. Uit het rapport van de wijkagent moet alleszins gebleken hebben dat er een tweede kind was. De bestreden beslissing rept hier echter met geen woord over !

Daarenboven blijkt dat de vzw Democratie Plus op 10.06.2013 de geboorteakte van [M.] heeft overgemaakt aan DVZ.

Indien tegenpartij voorgaande elementen in overweging had genomen, had zij nooit kunnen stellen dat verzoekster niet voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Daarenboven voldoet de bestreden beslissing niet aan de wettelijke motiveringsplicht daar zij geen melding maakt van de eigenlijke gezinstoestand van verzoekster op het ogenblik van het nemen van de beslissing.

M.a.w. de beslissing wordt niet afdoende gemotiveerd. Een afdoende motivering schraagt in redelijkheid de genomen beslissing, steunt op werkelijke feiten en is proportioneel ten aanzien van het nagestreefde doel. In casu is dit niet het geval.

Verwerende partij is niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en is op grond daarvan op een kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit gekomen.

Dat deze houding onmogelijk als een daad van zorgvuldig bestuur kan aangemerkt worden.

Hierdoor dient de onwettigheid van de beslissing van tegenpartij gesanctioneerd te worden."

3.1.2. Verzoekster voert in haar eerste middel aan dat zij op het ogenblik dat verweerder zijn beslissing heeft genomen reeds een tweede kind had met haar echtgenoot en dat als verweerder daar rekening mee had gehouden hij niet had kunnen stellen dat zij niet aan de voorwaarden voldeed. De Raad ziet echter niet in op welke wijze dit element afbreuk doet aan de motivering van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing motiveert immers dat, in de mate verzoekster zich ter ondersteuning van haar regularisatieaanvraag beroept op haar gezinsleven, zij niet aantoonde waarom zij een dergelijke aanvraag niet kan indienen via de reguliere wettelijk voorziene procedure. Het is in dit kader, in casu de procedure voorzien bij artikel 10 van de vreemdelingenwet, dat zal worden nagegaan of voldaan is aan de voorwaarden voor gezinshereniging. Dit motief wordt door verzoekster niet betwist. De Raad ziet niet in op welke wijze het feit dat verzoekster en haar echtgenoot inmiddels een tweede kind zouden hebben kan leiden tot een andere beoordeling. Het feit dat in de bestreden beslissing geen melding zou zijn gemaakt van een tweede kind tast de wettigheid van de bestreden beslissing niet aan. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In haar tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zij licht het middel als volgt toe:

"Tegesamen met de beslissing dd. 4.11.2013 werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Echter is verzoekster sinds 23.04.2010 te Antwerpen gehuwd met de heer [R.V.] (stuk 7). De heer [R.] verblijft op geheel legale wijze in België.

Daarenboven heeft het koppel 2 kinderen waarvan de jongste amper 6 maanden is. Beide kinderen zijn gemachtigd om in België te verblijven.

De verwijdering van verzoekster van het Belgische grondgebied betekent een flagrante schending van art. 8 EVRM.

*Voormeld artikel stelt dat :
[...]*

Op het ogenblik van de bestreden beslissing vormde verzoekster een effectief gezin met haar echtgenoot en hun 2 (gemeenschappelijke) kinderen.

De vaststelling van de verwerende partij dat verzoekster zichzelf in de situatie heeft gebracht waarin zij zich nu bevindt en dat zij illegaal is, is niet kennelijk redelijk gelet op de aangevoerde specifieke problematiek.

Het komt verwerende partij toe om een nauwkeurig onderzoek te doen van de situatie van verzoekster en om de belangen af te wegen.

Uit de bestreden beslissing blijkt nergens dat verwerende partij een correct evenwicht poogde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat zij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van de echtgenoten.

Het weze benadrukt dat het gezinsleven van verzoekster enkel mogelijk is in België.

Daarenboven dienen in casu tevens de rechten van de minderjarige kinderen [A.] en [M.] gerespecteerd worden ! [A.] is schoolgaand (stukken 11 en 13) en Matthys krijgt nog borstvoeding.

Het begrip ‘gezinsleven’ is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. In casu is daadwerkelijk sprake van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29).

Er is nl. sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie.”

3.2.2. Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoekster een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien verzoekster immers een regularisatieaanvraag indiende en er haar geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden

hiertoe vast te leggen. Wanneer er een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een verblijfsgemachtigde vreemdeling wordt ingediend, houdt dit in dat de betrokkene in casu dient aan te tonen dat hij voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een tot verblijf toegelaten vreemdeling.

Uit de gegevens van de zaak is gebleken dat verzoekster geen dergelijke aanvraag heeft ingediend.

De loutere omstandigheid dat verzoekster in België in illegaal verblijf een gezinsleven heeft opgebouwd, vormt op zich geen hinderpaal om dit gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten.

Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. Het gegeven dat verzoeksters partner een verblijfskaart heeft, vormt op zich geen onoverkomelijke hinderpaal. Verzoekster toont niet met concrete gegevens aan waarom het onmogelijk zou zijn om het gezinsleven elders of in het land waar zij gewoonlijk verblijf houdt, Congo, verder te zetten. Zij blijft eveneens in gebreke om met concrete gegevens te verduidelijken of aannemelijk te maken dat haar partner haar niet zou kunnen begeleiden omwille van onoverkomelijke sociale, culturele of taalgebonden hinderpalen. Er kunnen in deze stand van het geding geen onoverkomelijke hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven in Congo.

Waar verzoekster betoogt dat een verwijdering nakend is, moet wordt vastgesteld dat de bestreden beslissing niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoeker een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de vereisten van de vreemdelingenwet.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen niet tot gevolg hebben dat verzoekster enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Verzoekster toont ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst of elders. Verzoekster voert aan dat haar dochter naar school gaat en dat haar zoon borstvoeding krijgt. Zij verduidelijkt echter niet waarom dit haar zou verhinderen om zich met haar gezin elders te vestigen. De Raad merkt hierbij nog op dat zowel verzoekster als haar echtgenoot de Congolese nationaliteit hebben. Er blijkt bijgevolg niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in verzoeksters gezinsleven of dat op verweerder enige positieve verplichting zou rusten om verzoekster toe te laten tot een verblijf op het Belgische grondgebied. Verzoekster toont geen schending aan van artikel 8 van het EVRM. Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten stelt de Raad vast dat werd beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nadat de verwerende partij zich een standpunt had gevormd over de regularisatie-aanvraag en bijgevolg ook over het gezinsleven. Ook in de synthesesnota d.d. 4 november 2013 in het administratief dossier wordt gesteld dat de gezinshereniging kan worden ingediend in het land van herkomst.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient bijgevolg geen uitspraak gedaan te worden over de door verweerder opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT